

galari De Episcoporum supra Presbyteros Eminentia, Adversus Blondellum magni inter Calvinianos nominis Auctorem, qui veterem Aeris errorem de Episcopi, & Presbyteri aequalitate proponit edito Libro, quem inscripsit, Apologia S. Hieronymi. Nunc autem arguments reperere, quibus dogma illud Catholicum adstrinximus, minime opus est. In memoriam revocare sufficit S. Epiphanius verba Hæret. 75, ubi de Aerio sic loquitur: *Est (inquit) illius dogma supra hominis captum furiosum, & immane: Quanam, inquit, in te Presbytero Episcopus antecellit? Nullum inter seruorum dicitur est. Est enim amborum unus Ordo, par & idem honor, ad dignitas. Parem itaque dignitate, & honore Episcopo Presbyterum afferre, heresis est, quam in Aerio Ecclesia exhortatur, & damnatur. Illam autem stoliditatis plenam, ut vocat, S. Sententiam hac ratione refutat S. Epiphanius: Episcoporum Ordo ad gignendos Patres præcipue pertinet: Itas enim est Patrium in Ecclesia prægatio. Alter, cum Patres non possit, filio Ecclesiæ Regnacionis ratione produxit; non tam Patres, aut Magistros. Quinam fieri potest, ut Presbyterum constituit, ad quem crevadum manuum imponendarum ius nullum habeat? Aut quoniam Presbyter Episcopo dici potest equalis? Itaque justificandi Presbyteros solis Episcoporum convenire, non vero simplicius Presbyteros, S. Epiphanius cum Ecclesia fuit temporis credebat, dogmata itud tamquam Catholicum contra Aerium proponit.*

Et ante S. Epiphanium Alexandrina Synodus in causa S. Athanasii congregata, in Epistola Synodica Icchym Presbyterum non sicut ex eo prodit, quod a Colitur ordinatus esset, qui non erat Episcopus, sed simplex Presbyter, adeoque Sacerdos ordinare non poterat. Agnoscit proxime laudata Synodus ordinandi potestate divino jure solis Episcoporum convenire, nec a Presbyteris consecrari posse tam Episcopos, quam Presbyteros.

Quoniam S. Synod. Trid. fess. 23. declarat. Præter ceteros Ecclesiasticos Episcopos, qui in Apostolorum locum successerunt, ad Hierarchicam Ordinem præcipe pertinet; & postea, sicut Apostoli ait, ac S. Paulus, regere Ecclesiæ Dei; & quod Presbyteri superiores esse ac Sacramentum Confirmationis confirme, Ministeria Ecclesiæ ordinare, atque alia pleraque peragere ipsos posse: quoniam functionum Presbyteris reliqui inferiori Ordini nulum habent.

Ex Can. 7. Si quis dixerit, Episcoporum esse Presbyteri superiores; vel non habere Potestatem confirmandi; & ordinandi; vel eam quam habent, illis esse cum Presbyteris communem.... Anathema sit.

Objicione ex S. Hieronymi tertium Commentario in c. 1. S. Hieronymi ad Titum, ubi explicantur haec verba. Et confitutus mox petitur per civitates Presbyteros, & Oportet enim Episcopum sine crimine esse, hæc habet: Idem est ergo Presbyter, qui & Episcopus; & antiqui diaconi in hæc studia in Religione fuerint, & dicetur in populo; Ego sum Pauli, ego Apollo, ego autem Cepha, communis Presbyterorum Confessio Ecclesia gubernabuntur. Postquam vero uniusquisque, eo quis baptizaverit, suos episcopatus, non Christi, in tunc ore decrevit, ut non de Presbyteris electus superponeretur ceteris, ad quem omnis Ecclesia cura pertinet; ut subiungatur semina rollorium. Ecclæsa: Ego sum suis Presbyteris apud Veterum sicut, & Episcopos: paulatim vero, ut disponentum plantaria evoluerent, ac unum omnem foliisitudinem esse delatum. Sicut ergo Presbyteri sunt se in Ecclesia confitundunt ei, qui sibi Propofitū fuerit, esse subiectus; ita Episcopi neverint se magis confitundunt, quam dispositionis Dominica veritate, Presbyteri esse majoris, & in commune debere Ecclesiæ regere, imitantes Moyse, qui cum hæceris in potestate solus praefectus Populo Israel, Septuaginta elegit cum quibus populū iudicaret.

Respondeatur. Apud Veteres costim Presbyteros fuissent, quos & Episcopos, nomine quidem, non Ordine, non Dignitate, non Jurisdictione. Communia namque primi, & secundi Ordinis Sacerdotibus tunc erant nomina, ut Episcoporum vocabulo Presbyterorum, & Presbyteri vocabulo Episcoporum significari tunc solerent; quamvis magna inter illos esset Ordinis, ac dignitatis differentia. Id ipsa S. Hieronymi verba significat: Sed quia eodem Episcopos illi temporis, quos & Presbyteros, appellabant, propterea indifferenter de Episcopis, quasi de Presbyteris est locutus. Duplicit autem ratione super Presbyteros eminuerunt semper Episcopi, potestet scilicet Ordinis, qui Presbyteros, & Episcopos alios ordinare possunt, sive Patres Ecclesiæ gignere (ut loquitur S. Epiphanius). Secundo, potestet Jurisdictionis, qua in Ecclesiæ Regimine potest est, ratione cuius leges ferri, sancte disciplinæ, ab Ecclesiæ liminalibus publicos peccatores, & adversus Ecclesiæ perdulces acrere, Lapsi Penitentiam imponere. Penitentes Communione donare, Casus sibi reservare, ut illic absolvere, indulgentias concedere, Christianæ Plebis mores reformare possint. Quod utrumque potestatem superiores semper huius Episcopos, etiam in Ecclesiæ incubans;

S. Hieronymus agnotit. Quod vero spectat Jurisdictionem usum, non eadem fuit ab initio, quia secundis temporibus Ecclesiæ disciplina, & Episcoporum supra Presbyteros eminentia. Tunc enim communis Presbyterorum Confilio Ecclesiæ

regebantur; & res Ecclesiæ administrabantur; nihilque decernebantur nisi ex ipso formi suffragiis, & ex communis Senatus Ecclesiæ sententiâ; sed hæc Regiminis forma immutata est occasione schismatis, & ad unum de latu omnis sollicitudo est. Igitur quoad externam illam Ecclesiæ gubernationem, & rerum ipsius administrationem, atque Jurisdictionis usum dispoticum, Magis Ecclesiæ consuetudine, quam dispositionis dominica veritate, Presbyteri esse maiores Episcopos s. Hieronymus afferit, non quo ad Ordinem, aut Jurisdictionem ipsum. Unde subdit, eos in communis debere Ecclesiæ regere, imitantes Moysem, qui cum hæceris in potestate solus praefectus Populo Israel, Septuaginta elegit, cum quibus populū iudicaret. Ex quibz verbis, & exemplo colliguntur, Potestatem summam regende Ecclesiæ, & Jurisdictionem amplissimam, cum in Plebem Christianum, tum in ipsum Presbyterorum, Clerique totius Collegium, Episcopis institutione divina fulle concessam, quamcum eam cum secundi Ordinis Sacerdotibus communicarent primis Ecclesiæ temporibus: sicut Moyse collatam divinitus Autoritatem, cum in Populum universum, tum in Septuaginta ipsos Seniorum habuit, quamvis illos in consueto Jurisdictionis sue, ac Regiminis tempore secererit.

Ex his facile explicatur S. Hieronymi locus alter, scilicet Ep. 75, ad Eusebium, in qua scribit, Apostolum dicitur de cetero eodem se Presbyteros, quos & Episcopos. Quod autem postea unus electus est, qui ceteris præparaverit, in schismatis remedium factum est, ne uniusquisque ad secessores Ecclesiæ Christi ramperet. Evidens enim Episcopatu, quos & Presbyteros nomine tenus, non Ordine, Dignitate, Jurisdictione, Apostoli docet, ex S. Hieronymi sententia. Quod S. Hieronymo fatus erat ad recordis illius hominis temeritatem refrendam, qui Diaconos Presbyteri anteferebat.

Cum autem in S. Hieronymi, in schismatis remedium factum est, ut unus ex Presbyteris electus ceteris præparere, spectat Rerum Ecclesiæ administrationem, que schismatis occasio tota ad unum delata est Episcopum, cum ante toti Presbyterorum Collegio cum Antitribus esset, qui non erat Episcopus, sed simplex Presbyter, adeoque Sacerdos ordinare non poterat. Agnoscit proxime laudata Synodus ordinandi potestate divino jure solis Episcoporum convenire, nec a Presbyteris consecrari posse tam Episcopos, quam Presbyteros.

Quoniam S. Synod. Trid. fess. 23. declarat. Præter ceteros Ecclesiasticos Episcopos, qui in Apostolorum locum successerunt, ad Hierarchicam Ordinem præcipe pertinet; & postea, sicut Apostoli ait, ac S. Paulus, regere Ecclesiæ Dei; & quod Presbyteri superiores esse ac Sacramentum Confirmationis confirme, Ministeria Ecclesiæ ordinare, atque alia pleraque peragere ipsos posse: quoniam functionum Presbyteris reliqui inferiori Ordini nulum habent.

Cam autem in S. Hieronymi, in schismatis remedium factum est, ut unus ex Presbyteris electus ceteris præparere, spectat Rerum Ecclesiæ administrationem, que schismatis occasio tota ad unum delata est Episcopum, cum ante toti Presbyterorum Collegio cum Antitribus esset, qui non erat Episcopus, sed simplex Presbyter, adeoque Sacerdos ordinare non poterat. Agnoscit proxime laudata Synodus ordinandi potestate divino jure solis Episcoporum convenire, nec a Presbyteris consecrari posse tam Episcopos, quam Presbyteros.

Dicere si Visitatione.

orum nomina, sed Officiorum; nec dicitur, si quis Episcopatum desiderat, bonus desiderat gradum, sed bonus opus desiderat; quod in Majori Ordine constitui possit, si velit occasionem exercendarum habere virtutum.... Non porcessorum. Neque enim pugilem describit sermo Apostolicus, sed Pontificis instans.

Epistola denique 54. ad Marcellam, hoc inter Catholicos, & Montanistas differunt ponit: *Apud nos Apostolorum locum Episcopi tenent: apud eis Episcopus tertius est.*

Creationem porto Imperatoris ex Militibus, & Archidiaconi ex Diaconi, cum Episcopi creatione ex Presbytero, s. Hieron. in eo tantum comparat, quod sicut olim ex corporis exercitu eligebant Imperatores, & ex Diaconorum Ordine eligebant Archidiaconi; ita ex Presbyterorum Collegio crescentur Episcopi: non vero in eo, quod sola electione, & absque nova Ordinatione ad haec Dignitatem promoverentur.

III. Episcoporum Officia Pontificale Romanum explicitur, ut verbi: *Episcopus operet judicare, interpretari, consecrare, ordinare, offere, baptizare, & confirmare.*

Evangelii praedicatio principium Episcoporum manus est Evangelii praedicatio. Unde facta Synodus Tridentina S. 5. De Reformatione, c. 11. statuit, & decrevit, Omnes Episcopos, Archiepiscopos, Prelates, & omnes alii Ecclesiæ Prelates tenet per se ipsos, scilicet impediti non fuerint, ad praedicandum Sanctorum Iesu Christi Evangelium. Et S. 24. De Reformatione, c. 4. *Praedicationis Manus, quod Episcoporum praecipuum est, capitulo Sancti Synodus, quo frequentius posuit ad fiduciam salutem exerceri, mandauit, ut in Ecclesiæ sua ipsi per se, aut si legitime impediti fuerint, per eum, qui Praedicationis Manus assunserint; in aliis autem Ecclesiæ per Pares, sive illi impediti, per alios ab Episcopo, impensis eorum: qui eas prefarentur, vel solent, dependant in Civitatibus, aut in quaunque parte Diaconis confidunt expedire, omnibus Dominici, & sollemni diebus festis & tempore autem festiuniorum Quadragesima, & Adventus Domini quotidie, vel saltem tribus in hebdomada diebus, sicut sperte ducent, Sacra Scriptura, Divinumque Legem annuntiant, & alias quovisque id opportune fieri posse iudicaverint.*

Unam etiam ex principiis Episcopi Munierius est Diaconis Visitatio, quam per se ipsos, aut si legitime impediti fuerint, per suum Generalium Vicarium, aut Visitatorem, quilibet fætuo biennio obire, completereque debent, si quotannis ob Diaconis ampliitudinem perfici non possit, ut decorat Sacra Synodus Trid. Sess. 24. De Reform. c. 3. Ut autem exercitio Visitacionis quod ea, quaz Morum emanementorum spectant, nulla ratione suspendi, vel retardari possit, eadem Sacra Synodus c. 10. statuit, ut Episcopi in omnibus iis, quod ad Visitacionem, ac Morum correctionem subditorum spectant, ius & potestatem habent, etiam tamquam Apostoli Sedi Delegati, ex ordinibus, moderant, punient, & exequuntur, invita Canonum Sanctiones, que illis ex prædictione sua, pro subditorum emanatione, ac Diaconis sua utilitate necessaria videbuntur. Nec in his ubi ab Visitatione, aut Morum correctione agitur, Exempli, aut ultra habito, & Appellatio, seu qualiter, etiam ad Sedem Apostolicam interposita, executionem eorum, qua ab iis mandata, decera, aut judicata, quo modo impedit, aut suspendat.

CAPUT II.

De hierarchia Ecclesiæ.

ARTICULUS PRIMUS

Quid sit Hierarchia?

Hierarchia, secundum Græcum nominis, est Sacerdoti principatus. Definiri potest Ordo Episcoporum, & Sacrorum Ministrorum ad Ecclesiæ Regimen, & hominum sanctificationem a Christo inserviunt. Hanc Hierarchiam in Ecclesiæ divinitus instituta est, eamque Episcopis, Presbyteris, & Ministris (quo nomine Diaconi praefertur intelligentur) constat, dogma fidei est, ut constat ex Concilio Trid. sess. 33. Cap. 6. cujus haec sunt verba: *Siquis dixerit in Ecclesiæ Catholicae non esse Hierarchiam Divinæ Ordinationis institutam, quæ constat ex Episcopis, Presbyteris, & Ministris; Anathema sit.*

Hierarchia Ecclesiæ delineationem videtur est in genitivis Epitolis S. Ignatii Episcopi, & Martyris, in Epistola ad Smyruos: *Omnes (inquit) Episcoporum sequuntur, ut Iesus Christus Patriens & Presbyterum, ut Apostolos: Diaconi autem reverantur, ut Dei Mandatum. Nullus sine Episcopo aliquid operetur eorum, qui convenienter in Ecclesiæ. Illa firma gratiarum actio reputatur, qui sub ipso est, vel quavis utique ipse concesserit. Ubi apparet Episcopus, illuc multitudine sit; quemadmodum utique ubi est Christus Iesus, illuc Catholica Ecclesia. Non licet enim ipse Episcopus neque baptizare, neque Agapem facere: sed quod utique illi probaverit, hoc est Deo benedictum, ut subtiliter sit, & firmum omnem, quod agitur. Honorare Episcopum, a Deo honoratus est; qui occulunt ab Episcopis aliquid operare, diabolus præstat obsequium.*

Moral. Alex. Thol. Tom. I.

In Epistola ad Polycarpum: *Unanimis ego cum subiunctis Episcopo Presbyteris, & Diaconi; & cum ipsis mibi parat capite in Deo.*

Et Epistola ad Magnos: *In concordia Dei studet omnia operari: prædictus Episcopo in loco Dei, & Presbyteris, habentibus creditum Ministrationem Iesu Christi, qui ante facula apud Patrem erat, & in fine apparuit.... Quemadmodum igitur Dominus sine Patre nihil fecit, unitus existens, neque per se ipsum, neque per Apostolos: sic neque vos sine Episcopo, & Presbyteris dignum speremini.*

In Epistola ad Philadelphios: *Lucus fuit magna voce, Dei vox: Episcopo attendit, & Presbyteris, & Diaconi.*

In Epistola ad Trafellos: *Necessarium est, quemadmodum factum est, sine Episcopo nibil operari vos: sed subiecti & Presbyteris, ut Apostoli Iesu Christi Speci nobis, in quo converstante inveniatur. Oportet autem, & Diaconos Ministros exsuffciens Mysterium Iesu Christi, secundum omnem modum omnibus placere. Non enim ciborum, & potuum iuri Ministris, sed Ecclesia Dei Ministris. Et inita: Similiter & omnes reverantur Diaconos, & Mandatum Iesu Christi: & Episcopum, ut Jesus Christus, exsuscitem Filium Patris; Presbyteros autem, in Concilio Dei, & conjunctionem Apostolorum. Sine his Ecclesia non vocation.*

S. Dionysius, Lib. 2. De Ecclesiastica Hierarchia; c. 5. tres actus hierarchicos recentef: *Purgare, scilicet illuminare, hierarchici.*

Et harum quidem functionum primum Diaconi, c. 1. alterum Presbyteri, tertium Episcopos tribuit. *Est igitur (inquit) Ponitatus, seu Episcopatus ordo, qui conjuncte virtute fulcis perfeccio quaque Sacri Ordinis Manus praemittere conformat, atque Sacrum disciplinas interpretando tradit, & edocet quanam ipsi sacra competant habitudines, & virutes. Sacerdotum autem Ordo, aut in quaunque parte Diaconis confidunt expedit, omnibus Dominici, & sollemni diebus festis & tempore autem festiuniorum Quadragesima, & Adventus Domini quotidie, vel saltem tribus in hebdomada diebus, sicut sperte ducent, Sacra Scriptura, Divinumque Legem annuntiant, & alias quovisque id opportune fieri posse iudicaverint.*

Tres illos Ordines Hierarchicos, Episcoporum scilicet, *Tres Ordines Presbyterorum, & Diaconorum, Patres reliqui frequenter Episcopi commemorantur. Tertullianus Libro De Baptismo, cap. 17. Presbyteri Dandi quidem baptisimi ius habet Summus Sacerdos, qui Diaconi, est Episcopus: debet Presbyteri, & Diaconi non tamen sine Episcopi autoritate, proper Ecclesia honorum: quo salvo, falso pac est.*

S. Cyprianus, plena Epistolas Presbyteris, & Diaconi inribet, & Ecclesiæ ab Episcopo, neque etiam a Presbyteris, & Diaconi sub ipso, regi significat. Epistola 65. Episcopos, & Presbyteros a Christo immediate: Diaconos vero mediate, scilicet Apostolorum Ordinatione institutos fuisse doceat. Meminisse autem Diaconi debent (inquit) quoniam Apostoli, id est, Episcopos, & Presbyteros Diaconi, utriusque Visitacionem, ac Diaconis sua utilitate necessaria videbuntur. Nec in his ubi ab Visitatione, aut Morum correctione agitur, Exempli, aut ultra habito, & Appellatio, seu qualiter, etiam ad Sedem Apostolicam interposita, executionem eorum, qua ab iis mandata, decera, aut judicata, quo modo impedit, aut suspendat.

Et Tertullianus Libro 6. Stromatum: *Nam hic quoque (inquit) in Ecclesiæ progressionem Episcoporum, Presbyterorum, Diaconorum, sunt (ne arbitror) imitationes gloria angelicæ, & illius economia, ac dispensatio; quam dictum Scriptura illos expectare, qui insipientes vestigis Apostolorum, vixerunt in perfectione justitia, convenienter Evangelio.*

Epistola Synodi Antiochenæ contra Paulum Samosatenum, apud Eusebium Lib. 7. Historia Ecclesiastica, c. 30. inscribitur: *Dionysius & Maximus, & omnibus per universum orbem Communitatis nostri: Episcopos, Presbyteris, & Diaconi, & universa Ecclesia Catholica, que sub calo est.*

Constantinus Imperator ad Eusebium scribit: *Quotque Ecclesiæ aut ipso pater, aut alii in singulis locis præficiuntur Episcopos, & Presbyteros, ac Diaconi nosti, cunctus adiligere, ut in opera Ecclesiæ omni studio, ac diligenter incubant. Relet ipsi Eusebium Lib. 2. De vita Constantini, c. 46.*

S. Cyrilus Hierosolymitanus, Catechesi 16. Perspicere cuiuslibet Nationis Episcopos, Presbyteros, Diaconos, &c.

S. Optatus Milevitianus lib. 1. Adversus Parthenianum; Qqq. 2. idem

idem confirmat. Quid (inquit) commemoremur alios? Quid plurimes Ministri? Quid Diaconus in teris, quid Presbiteros in secundo Sacerdotio confitimus? Ipsi apices, & Principes omnium Episcopi, &c. Et Lib. 2. Ut spon sit quatuor genera capitum in Ecclesia, Episcopatum, Presbyterorum, Diaconatum, & Fidelium, & ut infra: Invenisti Diaconos, Presbiteros, Episcopos, Ecclesias Laicos.

S. Jo. Chrysostomus Homilie 1. in Epiphilam ad Philippenos, explicans hanc verba salutationis, Coep/sopis, & Diaconis, ait: Quid hoc? An unius cuitatis multi erant Episcopi Nequamque, sed Presbiteros ita nomine appellavit. Tunc enim nomen adhuc erant communia, atque iste etiam Episcopos vocabatur Diaconos. Idcirco ad Timotheum scilicet, inquit: Diaconum, id est, Ministerum tuum impile, cum tamen illa Episcopus esset; quod constat ex illis verbis ad eundem scriptum: Manus tuo nemini impollebit. Extritus. Quod est tibi cum impositione manuum Presbiteri? Presbiteri vero Episcopum non ordinavisti. Et rursus ad Titum scribens, inquit: Huius rei grana reliquiae Creta, ut confitimus per civitates Presbiteros, sicut & ego disposui tibi. Si quis sine criminis est, unius uxoris vir, qui quidem de Episcopo dicit, Atque haec cum dixi, statim addidit Oportet enim Episcopum sine crimine esse, illi deo dispensatum, non superbum. Antiquus igitur ipsi etiam Presbiteri vocabantur Episcopi, & Diaconi Christi. Quicqua vel hodie multi Episcopi ita scribunt: Compresbitero & Condiacono. Procedente vero tempore, proprium enique distributum est nomen, ut hic quidem Episcopus, illi vero Presbiter appelletur.

S. Hieron. in Apologia aduersus Jovinianum: Episcopi, Presbiteri, Diaconi, aut virginis eliguntur, aut viuani, aut certi post Sacerdotium in aeternum padi.

S. Aug. Lib. 1. De Moribus Ecclesie Catholice, cap. 32. Quam multo Episcopos optimis vires, sanctissimisque cognitis, quam multo Presbiteri, quam multo Diaconi, & ejusdem Ministrorum divinorum Sacramentorum, quorum virtus eti mirabilis, & majoris predicationis signor videretur, quo difficilis est eis in multiplici hominum genere, & in sua vita turbulentiore servare. Non enim facilius magis, quam sanandis hominibus praeferunt.

Epi. 1. alias 148. ad Valerium Hipponeum Episcopum. Cogite religiosa Prudentia tua, nihil esse in hac vita, maxime hoc tempore fatigium, & hominibus acceptius, & maxime hoc tempore, & damnabilium. Item nihil apud eis in hac via, & maxime hoc tempore, difficultus, laboriosus, periculosis Episcopi, aut presbiteri, aut diaconi officio, sed apud Deum nihil beatius, si modo miliatur, quo nosfer Imperator iubet.

S. Leo Serm. 10. de Quadragesima: Non enim sumuntur Antiphites, aut secundi Ordinis Sacerdotes, nec solos Sacramentorum Ministri; sed omne corpus Ecclesie universum Fidelium numerum, & omnibus contaminacionibus operari esse purgatum.

Ex his porro Patrum testimonium perspicuum est, quam acta sit trium Ordinum connexio, Episcoporum scilicet, Presbiterorum, & Diaconorum in Hierarchia Ecclesiastica.

ARTICULUS VII.

De variis Sacerdotalis Ordinis Gradibus.

Secundi Ordinis Sacerdotales. Uamvis Sacerdotalis Ordo unus sit, variis tamen dignitatibus, & Potestatis Gradus habet.

I. Primus est eorum, qui Sacerdotes simpliciter vocantur, five secundi Ordinis Sacerdotes, & Presbiteri, de quibus 1. ad Timotheum 5. Qui bene presunt Presbiteri, duplicit honoris digni habentur: maxime quia laborant in verbo & doctrina... Adversus Presbiterum accusacionem non recipere, ne sis dubius, aut tribus testibus. Et Jacobus 5. Infirmatus quis in vobis? Induces Presbiteros Ecclesia, &c. Eni sunt ordines Rectorum Parochiarum, five Curati, qui sepupinatae sicut discipulorum locum in Ecclesia tenent, sicut Episcopi Apostolorum, ut at Thessalophilus Aurelianensis Episcopus ad sue Diocesis Sacerdotem scilicet: Scirete vestrum gradum, nostro gradu secundum, & penitentiam confiteor, sic enim Episcopi Apostolorum in Ecclesia, ita in primis presbiteri etenim Discipulorum Domini vicem tenent: Et illi tenent gradum summum Pontificis Aaron, ipsi vero filiorum eius. Unda operis consisperentes memores tantu dignitatis, memoria vestra Confessionibus, memores acra quam manus a secessit, & afflant, ut nec ab eadem dignitate degeneret, neque vestram consecrationem irritant faciat, nec manus sacra unguine delibetus peccando polluit, sed cordis, & corporis mundaniam conservantes, plumbos exemplum bene vivent, prebentes, his quibus praeficiunt, ducant ad celstis Regnum prebeat.

Ecce Albertus Carnotensis Episcopus, Epib. 2. Moses Dux Populi secundi Auditoribus, sepupinata viris videlicet de eodem populo suscitabatur, per quae forma Presbiterorum exprimitur, qui nunc in Ecclesia novitatis Pontificale eius in se suscipiantur, regens populus invigilans.

Unde S. Leo in eadem Epibola Anaphora Thebaliensem.

Id confirmat Pontificale Romanum in Ordinatione presbiteri, ubi Episcopus ita Deum orat. Sic Moysi in episo per Sepupinata Virorum pendentium mentes Mys spiritum propagatis, quibus illi Abituribus, in populo innumeris multitudinibus facile gubernavit. Sic & in Eleazarum, & Iacobarum filios Aaron patrue plenitudinis abundantiam transmisisti, ut ad hostias salutares, & frequentiores offici Sacraentum Ministerium sufficeret Sacerdotum. Haec prouidentia, Domine, Apostoli Filiu tui Doctores Fidei comitis addidit, quibus illorum totum secundum praeceptum implaverunt. Quapropter infirmari queque nostra, Domine, huc Adjumenta largire, qui quanto fragiliores sumus, tanto his pluribus indigemus.

Presbiteros Apostolico gradui succedunt, in secundo scilicet Ordine Sacerdoti, & Hiero. sacerdoti Epibola ad Hieriodorum: Absit (inquit) ut Clerics quidquam sinistre loqueris, qui Apostolicus Gradus succedentes Christi Corpus sacro ore conseruent, per quos & nos Christiani sumus, qui claves Regni celorum habentes, quadammodo ante diem Iudicij judicant, qui Sponsam Domini sibi capite conservant... Mibi ante Presbiterorum senecte non licet, illi, se peccaverit, licet me tradere Satanam, &c.

II. Secundus Sacerdotii Gradus est Episcoporum, qui singulari Episcopibus propoliti sunt, ut non solum ceteri Episcopi, & Diaconi Christi. Quicqua vel hodie multi Episcopi ita scribunt: Compresbitero & Condiacono. Procedente vero tempore, proprium enique distributum est nomen, ut hic quidem Episcopus, illi vero Presbiter appelletur.

S. Hieron. in Apologia aduersus Jovinianum: Episcopi, Presbiteri, Diaconi, aut virginis eliguntur, aut viuani, aut certi post Sacerdotium in aeternum padi.

S. Aug. Lib. 1. De Moribus Ecclesie Catholice, cap. 32. Quam multo Episcopos optimis vires, sanctissimisque cognitis, quam multo Presbiteri, quam multo Diaconi, & ejusdem Ministrorum divinorum Sacramentorum, quorum virtus eti mirabilis, & majoris predicationis signor videretur, quo difficilis est eis in multiplici hominum genere, & in sua vita turbulentiore servare. Non enim facilius magis, quam sanandis hominibus praeferunt.

Epi. 1. alias 148. ad Valerium Hipponeum Episcopum. Cogite religiosa Prudentia tua, nihil esse in hac vita, maxime hoc tempore fatigium, & hominibus acceptius, & maxime hoc tempore, & damnabilium. Item nihil apud eis in hac via, & maxime hoc tempore, difficultus, laboriosus, periculosis Episcopi, aut presbiteri, aut diaconi officio, sed apud Deum nihil beatius, si modo miliatur, quo nosfer Imperator iubet.

S. Leo Serm. 10. de Quadragesima: Non enim sumuntur Antiphites, aut secundi Ordinis Sacerdotes, nec solos Sacramentorum Ministri; sed omne corpus Ecclesie universum Fidelium numerum, & omnibus contaminationibus operari esse purgatum.

Ex his porro Patrum testimonium perspicuum est, quam acta sit trium Ordinum connexio, Episcoporum scilicet, Presbiterorum, & Diaconorum in Hierarchia Ecclesiastica.

Archib. copiive Metropolitani.

Summus Pontifices.

Tertius.

Pontifices.

Romanus.

Pontificis.

Primitus.

Universitatis jure divino convenit.

Romanus.

Pontificis.

Constitutus.

Summus.

sem.

De Sacramento Ordinis.

sem Episcopam Illyrici Primatem his verbis compellat: Ignatius Secundum Sanctorum Patrum Canones Spiritu Dei condivit, & votis Mundi reverentia conservato, Metropolitas singularium Provinciarum Episcopos, quibus ex delegatione nostra Fraternitas tua cura prætendit, hoc traditum est: Et quia per omnes Ecclesias eum nostram distendit, exigente antiquis Dignitatis incrementum habere decernimus: ita ut a Regulis præfatis nulla aux negligant, auctoritate apostolica remuneratione committit, universaliter proponit. Ab Episcopo ad Metropolitanum a Metropolitanis ad Primate, a Prime in Romanum Pontificem in eis ecclesiastici appellat.

Metropolitano congregatio, Visitatio totius Provinciae, seu Diocesum Compromissarium suorum, quam tamen aggredi non possunt, nisi proprie Diocesum Visitationem plena peregrinetur: & causa cogunt, & probita in Concilio Provinciali, ex Concilio Tridentini Decreto, Seli. 24. cap. 3. At costum pertinet executione Canonum Concilii Tridentini circa Representantem Episcoporum sui Provinciae curare, & legitima absentia causas probare, ut debeat eadem Synodus Seli. 23. De Reformatione c. 1. Si Capitulum Sede vacante Vicarium Generalem infra octo dies post mortem Episcopi constitueret, vel existentem confirmare neglexeret, institutio tribus divina dignatio: & quid cum eum commune certiori voluntate Principibus, numquam nisi per ipsum debet quicquid aliis non negaret... Et ego dico ubi: Hoc est, sicut Pater mens tibi manifestauit Divinitatem meam: ita & ego tibi non facias excellentiam tuam. Quia tu es Petrus, id est, cum ego sim in inviolabilis petra, ego lapis angulatus, qui facio utique unum; ego fundamentum praefero quod non posset aliud posere; tamen tu quoque petra es, quia mea virtute solidaris, ut quemlibet possefacit ut propria, sicut tibi mecum participatione communia. Et super hanc pietram edificabo Ecclesiam meam, & portas inferi non praevalebunt adversus eam. Super hanc (inquit) fortularem aeternam extraham Templum, & Ecclesiam mea calo inferenda sublimitas in hujus Eustachii firmitate conseruat. Hanc confessionem non portas inferi non tenendas, moris vincula non ligabis: vox enim ista uix vita est... Preper quod dicitur Beatus Petro: Tibi dabo claves Regni colorum &c. Transtulit quando etiam in aliis Apostolis Iustus Paulus istius, & ad omnes Ecclesias Principis Decreti hujus constituto commisit: sed non fratre uni commandatur, quod omnibus intermixtum. Petru enim ideo hoc singulariter creditur, quia cum suis Ecclesias Rebellibus Petri forma præparatur. Nam ergo Petri privilegium, unicunque ex ipsius equitate fortis iudicium. Et mox exponens illa Christi verba: Simon, ecce Satanus expulit vos, ut vibraretis sicut triticum. Ego autem regavi pro se, ut non deficas fides tua. Et tu aliquando conversus confirmas fratres: ut. Commune fuisse omnibus Apostolis periculum de tentatione formalitas, & divine protectionis auxilio pariter indignus, quoniam dominus omnes exagitare, omnes cupit elidere: Et tamen (inquit) specialis a Domino Petri cura suscitatur, & pro Fide Petri proprie supplicatur: quoniamque alium fatus certior fit futurus, si mens Principis nostra non fuerit. In Petru ergo omnium fortitudine munitor, & anima gratia ita ordinatur auxiliis, ut frumentis, que per Christum Petru tributur, per Petrum-Apostolis conferatur.

Nititur etiam Primitus S. Petri, & Successorum ejus Romanorum Pontificum, illis Christi verbis, Joannis 21. Pe. Pontificis.

Et Primitus matrem uox, omninem, & subditos nomine agnomin significatos: omnium igitur Pater est Petrus, eisque Successor Pontifex Romanus, qui praeferit agnos, & oves in Ecclesia nihil est. Hinc Ecclesiam Romanam Maximam, & antiquissimam vocat S. Irenaeus, ad quam propter potentissimum principitatem necesse est omnem coenire Ecclesiam. Hinc Romanus Episcopus Ponitrix Maximus, Episcopos Episcoporum jam vocat Tertulliani state, ut ex eis Libro De Pudicitia colligitur. Hinc S. Cyriacus ep. 55. ad S. Cornelium Romanum Pontificem, de Frustris, & Falsis, aliquip Hereticis, & Schismatis factionis hominibus scribit: Pendo Episcopu sibi ab Hereticis confitisse, navigare audem, & ad Petri Cathedram, atque ad Ecclesiam Principalem, unde Utopia Sacerdotis exorta est, a Schismatis, & profanis litteris ferre, nec cogitare esse Romanos (quorum Fides Apostolo prædicante laudata est, ad quos perhabe habere non posset acceditum). Et Libro De Unitate Ecclesie, scribit: Lequior Dominus ad Petrum: Ego tibi dico (inquit) quia tu es Petrus, & super ilam petram edificabo Ecclesiam meam, & portas inferi non praevalebunt adversus eam. Et ibidem Clavis Regni colorum, Quibus verbis Petrus, & ejus Successori duo promittuntur: Primum, quod si futurus Ecclesie potius fundamentum adeo firmum, ut portas inferi nunquam sint adversus eum tam bene fundatae prævaluerint. Quamvis igitur summi misit me Petrus, & ego mitto vos. Accipite Joan. 20. Sp. Sanctorum, si cui remitteris peccata, remittentur illi, & Tamen ut annullat manifestaret, unam Cathedram collatam, & unicas ejusdem originem ab uno incipientem, sua auctoritate disponent. Hoc erant unique & certi Apostoli, quod post Petrus, pars confortio prædicti, & honestis, & postulatis, sed exordiis ab unitate proficiunt, & Primitus Petrus datur, nec una Christi Ecclesia, & Cathedra una.

mviii

qui propter filium studentem frequentius ad eum conuenit. Nemo ergo, qui a brevi tempore locum aliquem incolit, credi debet in eo domicilium fixile, nisi rationes, seu conjectura probabiles id suadeant: sicut enim in fugientibus oneris, Domicilium re, & factum transfertur, non muta contestatione, ut habeatur s. Ordinacionis s. ad Municipalem: ita in appetentibus honoris nuda contestatione contenti esse non debemus. De exercitu facile quisque suscipiari posset, eos, si in alieno loco postulenter ordinari, partim iugos, in qua nati sunt, ut facultas Ordinacionis imponant, fuisse criminis, & impedimenta canonica quibus forte sunt intermixti, occulente, quemadmodum monuit Clemens IV. C. Sape contingit, Tit. De temporibus Ordinationum, in Sexto. Cavendum est, ne quis aliquo figura, & prætentio in fraudem domicilii alieni Diocesis Episcopo ordinetur: quod penitentiam in Ordinatio constituta puniendam confitit Gregorius X. in Concilio Generali Lugdunensi, cuius Decretum referunt cap. Eos qui, Tit. De temporibus Ordinationum, in 6. Eos (inquit) qui Clericos Parochia aliena, ab aliis Superioribus Ordinando licentia sicut in affectu ignoranti, vel quacunque alio figura quiesceat presumpti ordinare, per annum a collatione Ordinum determinatis esse suspendens. His, que Jura statuant contra taliter Ordinatus, in suo rebore duraturis. Tritum illud Juris: Faus, & dolus aliqui patrocinari non debent. Si ergo Beneficium aliqui conferatur in fraude, ut ex aliena Diocesi extrahatur, & Episcopi proprii, ex cuius Diocesi ordinatus est, examini, atque Ordinationi subducatur, frus ha-justi modi ipsi non prodent, ut declaravit Sacra Congregatio Cardinalem Conc. Trid. Interpretum, ad Episcopum Caducensis consuetudinem respondens die septima Octobris anno millesimo sexcentesimo sexagesimo secundo. Congregatio (inquit) Concilii septimi declaravit, tametq; qui possit ordinari non Episcopo loci Benefici, si tamen ad ipsi sicut Beneficium in fraude, esse male promittat; ac si in suscepere Ordinum ministraverit. Irregularitate contrahere. Ceterum an ipsa fraude intercesserit, ex legi summae conjecturis ad prescriptum jure rite sedentium. Cum etiam Cardinalis Aquaviva Neapolitanus Archiepiscop. Congregationi expofuerit, quodam Clericis prima Tonifara, vel Minoribus Ordinibus Neapoliti initiatos, deinde ad subterfugendum examen, & probationem Patronum sufficiens, prout Constitutiones Synodales Neapolitanas requirunt, adire aliquem ex vicinis Episcopis, a quo provideri sibi de aliquo vel tenissimum Beneficio curahat, ciascuna ratione, tamquam illi Episcopo subdit, si eo ad Subdiscontus, Diaconus, & Presbyterus Ordines promoventur, ac mox Neapolini reversi, Ordines per superlatitudinem fraudem suscepentes in illa Diocesi exercabant; Sacra Congregatio confitit: Nec item hot ad effectionem Ordinationis Beneficium adspicentes debet ordinari ab Episcopo conferente Beneficium, Ordinatusque in Suspensione incidere, & Episcopum a collatione Ordinum per annum etiam suspensus esse. Id confirmat Eugenius III. p. Lib. 5. Decretalium, pag. 135. Clericus prima Tonifara (inquit) qui beneficium obtinet in aliena Diocesi, et si promovetur postea in Minoribus Ordinibus ab Episcopo Benefici quantumvis seu nullis, ad prescriptum Capitis Cum nullus, Tit. De Temporibus Ordinationum, in 6. tamen si illud Beneficium sibi in fraudem conferri curaverit, ut etiam examen, ac iudicium sui Ordinatus confutetur male promovi, & remanset suspenso ab executione Ordinum, sanguinem ordinatus non sibi Episcopo exercit. Caput 8. Sessionis 23. ad Sath. Congregatio declaravit.

Episcopus beneficis

Venit qui fieri potest, ut Beneficium aliquod in frenum suscipiat, sive proprii Episcopi, ex cuius Diocesi quis oriundus est, & in qua domicilium habet, examini fe subducatur: & quia vita, & mores Clerici Ordinandi non in accurate dicti possunt ab Episcopo, in cuius Diocesi simplex Beneficium possit abque manuone, sive ab Episcopo originis, & domicilii s; idem ab fraudem averterandis, & huiusmodi periculum evanescit, raro in Gallia ab Episcopo Benefici, præsternim simplicis, Ordinatio recipitur, raro hoc Jure Episcopi nostre uenit. Ecclesiastica Discipline conservatione conductus certe est confutato ita, quia ad unum Episcopum originis Clericos adstringit, nec licentiam a variis Episcopis Ordines recipendi paffin indulget s; que licentia & confutacionem inducere, & Clericos inobedientiam sugere, & imperitum, atque disolucionem aliquando loyere posset. His expensis, Generalem Cleri Gallicani Comitatu anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo quinto congregata Gallicanos Praefus horata sunt, ut Diocesanorum dumtaxat suos, sive ex suis Diocesibus oriundos ordinarentur. Quis & Sacra Congregatio Cardinalem Conc. Trident. Interpretum 15. Februario anno 1596. censit fatius esse Clericum quedam ab Episcopo Trafonensem, in cuius Diocesi orus erat, ad Ordines promoveri. Ceterum posse etiam Episcopum Valensem, in cuius Cathedrali Canonicas obtinebat, euendit ordinare: verumtamen instructionem de vita, moribus, naturalibus, certeque qualitatibus Ordinandi, ab Episcopo Trafonensem ipsum Valensem Episcopum debere, præter quam quoad doctrinam, circa quam ab eodem Episcopo Ordinante diligenter examinandus est.

Ecclesiastica
Disciplina
conseruatione
conductus

venit qui fieri potest, ut Beneficium aliquod in frenum suscipiat, sive proprii Episcopi, ex cuius Diocesi quis oriundus est, & in qua domicilium habet, examini fe subducatur: & quia vita, & mores Clerici Ordinandi non in accurate dicti possunt ab Episcopo, in cuius Diocesi simplex Beneficium possit abque manuone, sive ab Episcopo originis, & domicilii s; idem ab fraudem averterandis, & huiusmodi periculum evanescit, raro in Gallia ab Episcopo Benefici, præsternim simplicis, Ordinatio recipitur, raro hoc Jure Episcopi nostre uenit. Ecclesiastica Discipline conservatione conductus certe est confutato ita, quia ad unum Episcopum originis Clericos adstringit, nec licentiam a variis Episcopis Ordines recipendi paffin indulget s; que licentia & confutacionem inducere, & Clericos inobedientiam sugere, & imperitum, atque disolucionem aliquando loyere posset. His expensis, Generalem Cleri Gallicani Comitatu anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo quinto congregata Gallicanos Praefus horata sunt, ut Diocesanorum dumtaxat suos, sive ex suis Diocesibus oriundos ordinarentur. Quis & Sacra Congregatio Cardinalem Conc. Trident. Interpretum 15. Februario anno 1596. censit fatius esse Clericum quedam ab Episcopo Trafonensem, in cuius Diocesi orus erat, ad Ordines promoveri. Ceterum posse etiam Episcopum Valensem, in cuius Cathedrali Canonicas obtinebat, euendit ordinare: verumtamen instructionem de vita, moribus, naturalibus, certeque qualitatibus Ordinandi, ab Episcopo Trafonensem ipsum Valensem Episcopum debere, præter quam quoad doctrinam, circa quam ab eodem Episcopo Ordinante diligenter examinandus est.

REGULA III.

Episcopus aliena Diocesis hominem in familiam suam ad scriptum, & tres annos continuo apud se commorantes ordinare potest, en lege, ut Beneficium statim ipse constat absque fraude.

Ita statuit Conc. Trid. sess. 23. De Reformatione, c. 9. Episcoporum. A quo Episcopum suum non subditum ordinare non possit, nisi per eum Ordinarii secum fuerit commoratus, & Beneficium quacunque quinagesimo quinto congregata Gallicanos Praefus horata sunt, ut Diocesanorum dumtaxat suos, sive ex suis Diocesibus oriundos ordinarentur. Quis & Sacra Congregatio Cardinalem Conc. Trident. Interpretum 15. Februario anno 1596. censit fatius esse Clericum quedam ab Episcopo Trafonensem, in cuius Diocesi orus erat, ad Ordines promoveri. Ceterum posse etiam Episcopum Valensem, in cuius Cathedrali Canonicas obtinebat, euendit ordinare: verumtamen instructionem de vita, moribus, naturalibus, certeque qualitatibus Ordinandi, ab Episcopo Trafonensem ipsum Valensem Episcopum debere, præter quam quoad doctrinam, circa quam ab eodem Episcopo Ordinante diligenter examinandus est.

REGULA IV.

Titulares Episcopi non gaudent privilegio familiarium suorum ordinandi.

Hanc enim potestatem ad Ordinandum Episcopum restringit Trident. Synodus Sess. 14. De Reformatione, cap. 2. Nemo (inquit) Episcoporum, qui Titulares vocantur, etiam in loco nullius Diocesis, etiam exempto, aut all.

De Sacramento Ordinis.

497

aliquo Monasterio eiusjusmodi Ordinis residens, aut moras traxerit, vigore eiusjus Privilegii sibi de promovendo quoscumque ad se venientes pro tempore concessi, alterius subditum, etiam praetextu familiaritatis, continua eumenicitatis sua, absque proprii Prelati expresso consentu, aut litteris dimissoris ad aliquos Sacrorum, aut Minorum Ordines, vel ad primam Tonifaram promovere, sive ordinare valent. Contra faciens ab exercito Pontificalem per annum, taliter vero ordinatus ab executione Ordinum se suscepitorum, donec suo Prelato visum fuerit, ipso iure sint suspensti.

REGULA V.

Regulares a proprio Episcopo debent ordinari, non minus quam ceteri Clerici. Proprius autem eorum Episcopus est Diaconatus Monasterii, in quo ipsi permanentes degunt.

Hac Regula colligitur ex Can. 15. Concilii Carthaginensi, & referunt cap. Eos qui Tit. De Temporibus Ordinationum, in 6. Eos (inquit) qui Clericos Parochia aliena, vel etiam ab aliis Superioribus Ordinando licentia sicut in affectu ignoranti, vel quacunque alio figura quiesceat presumpti ordinare, per annum a collatione Ordinum determinatis esse suspendens. His, que Jura statuant contra taliter Ordinatus, in suo rebore duraturis. Tritum illud Juris: Faus, & dolus aliqui patrocinari non debent. Si ergo Beneficium aliqui conferatur in fraude, ut ex aliena Diocesi extrahatur, & Episcopi proprii, ex cuius Diocesi ordinatus est, examini, atque Ordinationi subducatur, frus ha-justi modi ipsi non prodent, ut declaravit Sacra Congregatio Cardinalem Conc. Trid. Interpretum, ad Episcopum Caducensis consuetudinem respondens die septima Octobris anno millesimo sexcentesimo sexagesimo secundo. Congregatio (inquit) Concilii septimi declaravit, tametq; qui possit ordinari non Episcopo loci Benefici, si tamen ad ipsi sicut Beneficium in fraude, esse male promittat; ac si in suscepere Ordinum ministraverit. Irregularitate contrahere. Ceterum an ipsa fraude intercesserit, ex legi summae conjecturis ad prescriptum jure rite sedentium. Cum etiam Cardinalis Aquaviva Neapolitanus Archiepiscop. Congregationi expofuerit, quodam Clericis prima Tonifara, vel Minoribus Ordinibus Neapoliti initiatos, deinde ad subterfugendum examen, & probationem Patronum sufficiens, prout Constitutiones Synodales Neapolitanas requirunt, adire aliquem ex vicinis Episcopis, a quo provideri sibi de aliquo vel tenissimum Beneficio curahat, ciascuna ratione, tamquam illi Episcopo subdit, si eo ad Subdiscontus, Diaconus, & Presbyterus Ordines promoventur, ac mox Neapolini reversi, Ordines per superlatitudinem fraudem suscepentes in illa Diocesi exercabant; Sacra Congregatio confitit: Nec item hot ad effectionem Ordinationis Beneficium adspicentes debet ordinari ab Episcopo conferente Beneficium, Ordinatusque in Suspensione incidere, & Episcopum a collatione Ordinum per annum etiam suspensus esse. Id confirmat Eugenius III. p. Lib. 5. Decretalium, pag. 135. Clericus prima Tonifara (inquit) qui beneficium obtinet in aliena Diocesi, et si promovetur postea in Minoribus Ordinibus ab Episcopo Benefici quantumvis seu nullis, ad prescriptum Capitis Cum nullus, Tit. De Temporibus Ordinationum, in 6. tamen si illud Beneficium sibi in fraudem conferri curaverit, ut etiam examen, ac iudicium sui Ordinatus confutetur male promovi, & remanset suspenso ab executione Ordinum, sanguinem ordinatus non sibi Episcopo exercit. Caput 8. Sessionis 23. ad Sath. Congregatio declaravit.

Id colligitur ex Conc. Arelatensi 3, in causa Lirinenis Monasterii, in quo contendeant pro Jurisdictione Episcopali Theodoz Antipolitano Episcopo, pro libertate vetero Monachis Lirinenibus, convocata Provincia Arelatensis item Regularis, qui prædictis qualitatibus regufofis Ordines suscepere voluerit, Litteras Dimissoriarum concedere, ad Episcopum ramam Diaconatum, nempe illius Monasterii, in cuius familia ab illis ad quod perirent, ille Regularis positus fuerit: Et si Diocfanus absurit, vel non esset habitus Ordinationis, ad quemcumque alium Episcopum: dum tamem ab eo Episcopo, qui Ordines consulterit, examinatur quod doctinam: Et dum ipsi Regulari non desideraret industria confectione Dimissoriarum in id tempore, quo Episcopum Diocfanus, vel absurit, vel nullus habitus Ordinationis esset. Verum cum a Superioribus Regularibus, Episcopo Diocfanus absente, vel Ordinationes non habente, Littera Dimissoria dabuntur, in iis utique huiusmodi cassam absentia Diocfanorum Episcopi, vel Ordinationum ab eo non habendarum, exprimendam esse: quod qui non fecerint, Officii, & Dignitatis; sed administratio, ac vocis activa, & passiva privationis, ne alias arbitrio ejusdem S. D. N. Papa reservatas penas incurront. Datum Roma die 15. Martii anno 1596.

Denique cum S. Pius V. Constitutione sua, quæ incipit, Episcopatus Mendicantis Ordo, decrevisset huiusmodi Ordinationes Fratres factos Ordines a quolibet Antilitte gratiam, & commissione Apostolica Sedit habente, Ordinarii loci minime requiri licentia, in locis five dominibus suis, five alibi recipere posse, hanc Constitutionem Gregorius XV. Constitutione sua 15, quæ incipit, In tanta rerum, revocavit, & ad terminos Juris communis, ac Tridentini Concilii rediit.

Synodus Burdigalenensis Provincialis sub Cardinali De Sourde celebrata anno millesimo sexcentesimo vigesimo quartto, Tit. De Ordine, cap. 12. Superioribus (inquit) Monasteriorum, in quibus Religiosissimam, & firmam commorandi sedent habent, prohibetur, ne Litteras Dimissoriarum Religious suis, ut a quocunque ordinentur, concedant, sed a suo Pontifice, aut ab alio de eius licencia ordinandas esse dumratae determinat: eos vero qui pro institute ad varia domelia eius temporum intervallis transferuntur, cum litteris Provincialium suorum de voto Religionis emiso fidem facientibus, ab Ordinario loci in quo pro tempore degant, admitti tantum precipiunt, ab aliis numquam nisi Attestatione probabis a Pontifice loci, seu Vicario Generali obtenta, qua cur apud se nequivis ordinari, prohibetur.

Generali Cleri Gallicani Comitatu anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto celebratum, nonnulla a propriis Episcopis quoque Clericos tam Regulares quam Seculares possunt sub ordinantur faxinent.

Conc. Tolentino anno millesimo quingentesimo octavo tertio celebratum, actione 3, cap. 47. quidem est sententia, & Declarationis Cardinalem Trid. Concilii Interpretatio ea de re edita meminit, cujus luce sunt verbis: De mandato S. D. N. Clementis divina providentia Papa VIII. tenore præsternim mandatur emibus, & singulis quacunque Regularium Superioribus, ut ex eis obseruantur, & obseruantur facientes, que in Decreto Sacra Congregatio Concilii Trid. continetur, cuius tener est talis: Congregatio Concilii confitit, Superioris Regularis paffe fuo subiectum item Regulari, qui prædictis qualitatibus regufofis Ordines suscepere voluerit, Litteras Dimissoriarum concedere, ad Episcopum ramam Diaconatum, nempe illius Monasterii, in cuius familia ab illis ad quod perirent, ille Regularis positus fuerit: Et si Diocfanus absurit, vel non esset habitus Ordinationis, ad quemcumque alium Episcopum: dum tamem ab eo Episcopo, qui Ordines consulterit, examinatur quod doctinam: Et dum ipsi Regulari non desideraret industria confectione Dimissoriarum in id tempore, quo Episcopum Diocfanus, vel absurit, vel nullus habitus Ordinationis esset. Verum cum a Superioribus Regularibus, Episcopo Diocfanus absente, vel Ordinationes non habente, Littera Dimissoria dabuntur, in iis utique huiusmodi cassam absentia Diocfanorum Episcopi, vel Ordinationum ab eo non habendarum, exprimendam esse: quod qui non fecerint, Officii, & Dignitatis; sed administratio, ac vocis activa, & passiva privationis, ne alias arbitrio ejusdem S. D. N. Papa reservatas penas incurront. Datum Roma die 15. Martii anno 1596.

Denique cum S. Pius V. Constitutione sua, quæ incipit, Episcopatus Mendicantis Ordo, decrevisset huiusmodi Ordinationes Fratres factos Ordines a quolibet Antilitte gratiam, & commissione Apostolica Sedit habente, Ordinarii loci minime requiri licentia, in locis five dominibus suis, five alibi recipere posse, hanc Constitutionem Gregorius XV. Constitutione sua 15, quæ incipit, In tanta rerum, revocavit, & ad terminos Juris communis, ac Tridentini Concilii rediit.

REGULA VI.

Rescripta Apostolica, ut quis a quocunque Antilitte promoviri potest, nemini suffragantur, nisi eius probitas, ac Mores Ordinarii sui testimonio comprobentur,

Hanc Regulam tradit Concilium Trid. Sess. 23, cap. 8. Unusquisque (inquit) a proprio Episcopo ordinatur. Quod (capo Ordinis) recipiendi, ac alio promoveri potest, nullatenus id ei, etiam cujusque generalis, aut specialis Rescripti, vel Prærogativi praestent, etiam statu, temporibus permittatur, nisi ejus probitas, ac mores Ordinarii sui testimonio commendentur. Etc. 10. Abbatibus, ac aliis quibuscumque, quantumvis Exemptis, non latet impotens, intratque alius Diocesis confitentibus, etiam in nullius Diocesis, et si Exempti, aut Collegiis, vel Capitulo quacunque, etiam Ecclesiæ Cathedralium, litteras dimissoriarum aliquibus Clericis Secularibus, ut ab aliis ordinantur, concedere: seu horum omnium Ordinatio, servat omibus, quæ in huius S. Synodi Decretis continentur ad Episcopum, intragorum Diocesis fuisse existimat, perit, non obstante quibusvis prærogativis, prescriptibus, aut confraternalibus: Ex his duobus Decretis manifestum est, Conc. Trident. integrum ordinandi cum Secularibus, cum Regularibus potestate penes Diocfanos Episcopos esse voluisse.

Iustus Tridentini Concilii Decretum in Italia, Galla-

Hispania receptum est. Nuceria Synodus a Simone Lunardo Senensi Episcopo habita anno millesimo sexcentesimo octavo, Tit. In quibus Viri, & loca Regularia Episcopali subjacenti jurisdictione, ita de re statuit: Re-

gularis, licet a suis Superioribus examinata, & dimissi, nonnullorum fine diligenter Episcopi examine ordinandi non sunt, nec ab alio quam ab Episcopo loci, suorum Superiorum Mandato degunt, si is Sacras Ordinationes habuerit;

promovendi erunt.

Constitutiones Arrezzini, in Diocesano Petri Uffmbarii Synodo anno millesimo quingentesimo nonagesimo octavo promulgatae, Tit. De sacramento Ordinis, idem statuit: Regulares, licet a suis Superioribus examinata, & dimissi, nonnullorum fine diligenter Episcopi execute, sit suspensus. Res scilicet plena exequitatem, & digna lande visa est Tridentinus Patribus, Ut de mandacio nemo lucretur, præsternim apud Santiam, & Summanum Sedem; ut scriberet olim ad Innocentium II. Bernardus. Aequumvolum fuisse est fraudibus, & clandestinis molitionibus occurrere, quibus Rescripta ita ignari, & prædicti vita, atque extimationis homines extorquere possunt. Nullum autem convenientius remedium jacit, quam ut Episcopi, quorum maxime interest Ordinatio, & qui Ordinatos perfectius noscere possint, de eorum vita, & moribus prius testimonium perhibent, quam ipsi licentia Ordines ab aliis suscepientur, & concedatur. Quamobrem idem Concilium statuit, ut ii, quibus prohibitus aditius ab Sacros Ordines ab Ordinario fuisse possint. Tridentinum autem Decretum his verbis conceptum est Sessionis 14. De Reformat. c. 1. Cui honestius, ac rectius sit subiecto, debet Propositus obedientiam imponendam, in inferiori Ministerio deservire, quam cum Propositorum scandalo gradum altiorum appetere dignitatem; et, cuius census ad Sacros Ordines a suo Prelato, ex quacunque causa, etiam ob oculum crimen quomodolibet, etiam extra judicialiter, fuerit in-

ter-